

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Den kollektive ledelsesform på museet er en forsøgsordning, og ved udløbet af en 3 års periode om 1 år, pr. 1. april 1978, vil cirkulæret om museets organisation blive taget op til revision, men der er for mig ikke noget, der i øjeblikket tyder på, at tanken om den kollektive ledelse af nationalmuseet ikke skulle blive videreført også efter den 1. april 1978.

Nationalmuseets vanskeligheder beror på de bevillingsmæssige og personalemæssige indskrænkninger, som er en følge af de gennemførte besparelseskrav. Jeg håber, det skal blive muligt at skaffe nationalmuseet tålelige bevillingsmæssige forhold i de kommende år, så det kan leve op til den store interesse, som museet nyder i befolkningen.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg takker ministeren for svaret, men skal ikke undlade at bemærke, at jeg ikke føler mig særlig beroliget. Et responsum afgivet i anledning af en betænkning af Bibliotekarforeningen i 1975 om kollektiv ledelse i folkebiblioteker udtaler således – jeg citerer:

»Det er en almindelig erfaring, at der sker en forflygtigelse af ansvaret, når ansvaret påhviler et kollektivt organ. . . «
og udtalelsen konkluderer:

»Indførelse af kollektiv ledelse kan skabe problemer i relation til placering af et eventuelt strafferetligt, tjenestemandretligt og erstatningsretligt ansvar.«

Jeg er således ikke ganske alene om min opfattelse af kollektiv ledelse.

Men spørgsmålet om kollektiv ledelse har jo endelig også andre aspekter end de rent juridiske eller politiske. Denne ledelsesform er i sig selv mere udgiftkrævende end den traditionelle, idet både mødevirksomhed og informationsmængde ifølge sagens natur svulmer vældigt op.

Jeg kan da også henvise til, at de afdelingsråd, der i realiteten har magten på nationalmuseet, normalt ifølge cirkulæret skal holde møde hver 14. dag, men ifølge beretningen har f. eks. afdelingsrådet for etnografisk samling, der er sammensat af 10 personer, holdt 42 møder i årets løb, hvortil kommer mindst 4 medarbejdermøder, hvori samtlige ansatte på afdelingen deltager. Der er 22 afdelinger på museet, og selv om måske ikke alle afdelinger udfolder en så massiv mødevirksomhed som etnografisk

samling, forekommer det mig, at man måske kunne anvende dyre personaletimer på en bedre måde til egentligt museumsarbejde.

Museets forhold ligger, som ministeren ganske rigtigt fremhæver, de fleste stærkt på sinde, ikke mindst de historiske bygninger, hvis bevarelse nok for mange står som et af museets hovedformål, og man kunne måske foretrække at spare på andre aktiviteter i en vanskelig periode. Administrator Bent Collin foreslår disse bygninger solgt; en sådan udtalelse virker absurd og stærkt provokerende.

Den kollektive ledelsesform er ifølge cirkulæret at betragte som et eksperiment, der senest, som ministeren siger, optages til revision i april 1978. Jeg finder det, med særlig henvisning til den nu foreliggende beretning, påkrævet, at man ikke venter, men foretager denne revision allerede nu.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

En del af de bemærkninger, som fru Annelise Gotfredsen gjorde i sit andet indlæg, har jeg for så vidt besvaret i mit første indlæg. Jeg vil blot sige, at jeg tror, vi skal være lidt forsigtige med at tale om antallet af møder her i huset. Det, der er det afgørende, er jo indholdet af de møder, der er holdt, og de kan jo også tyde på en vældig interesse og være en vældig inspiration i det arbejde, der foregår under en kollektiv ledelse.

Jeg vil da gerne gøre opmærksom på, at der foregår en debat om kollektiv ledelse eller ikke-kollektiv ledelse. Det, vi har været vant til, er at have en autoritær ledelse, eller skal vi kalde det en enmandsledelse. Det, vi ikke har forsøgt ret meget i vores samfund, er en kollektiv ledelse, og da man også under enmandsledelsen har set temmelig grove eksempler på forflygtigelse af ansvaret, synes jeg, det er praktisk og rigtigt, at vi i hvert fald venter og vurderer den forsøgsordning, som udløber om et år, og som der, efter hvad der foreligger i øjeblikket, ikke synes at være nogen grund til at ændre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Jørgen Jensen* (DKP) til arbejdsministeren:

»Hvad agter ministeren at gøre, når virkningen af den midlertidige forlængelse af perioden